

JUBILEUSZ 70-LECIA URODZIN PROFESORA ADAMA ZYBURY

Jan KUBIK

Trudno jest pisać o osobie, z którą jest się w przyjaźni od czasów studenckich, a następnie w pracy naukowej – czyli prawie od zawsze – a także z osobą, z którą uczestniczyło się przed kilkudziesięciu laty w „nielegalnych” wówczas wypadach do Małej Fatry, na Wielki Chocz czy też w Tatry Słowackie. Te nieszablonowe pomysły i turystyczne relacje przeniesione zostały potem do nauki, uprawianej wesoło w smutnych czasach kartek i pustych półek sklepowych. Myśmy pustek nie mieli – przynajmniej w wyobraźni. W tym „wesołym” nastroju powstawała teoria korozji żelbetu w wykonaniu Jubilata. Mimo to, a może dlatego, ważnym osiągnięciem naukowym Profesora Adama Zybury są opisy procesów korozji betonu i żelbetu wynikające z dyfuzyjnych ujęć problematyki. Była to przed półwiekiem nowa tematyka badawcza. Należało uwzględnić łącznie zachodzące reakcje chemiczne i przemiany masy towarzyszące korozji jak i jej wpływ na uszkodzenie struktury materiału, co też uczynił Jubilat.

O ile pierwsze z tych zjawisk należą do chemii, a dalej do elektrochemii, to uszkodzenia są domeną mechaniki. Natomiast wspólne ujęcie tych różnych procesów było już możliwe w ramach termodyfuzji lepkosprężystej, która w różnym zakresie była rozwijana na Wydziałach Budownictwa w Gliwicach i Opolu.

Kolejny etap to uwzględnienie elektrycznych aspektów korozji. W miarę zgłębiania tematyki Profesor Adam Zyburza zaczął uwzględniać własności elektrochemiczne w kontakcie zbrojenia z otuliną. Wówczas przepływy dyfuzyjne przeszły w jonowe, a opis procesu się skomplikował, ponieważ, oprócz zjawisk mechanicznych, uwzględnić należało jeszcze przepływy elektrodyfuzyjne. Teoretyczne podstawy tych w miarę pełnych opisów korozji żelbetu dała termomechanika, co wykorzystał w pracy habilitacyjnej.

Oprócz pracy naukowej, Jubilat jest cały czas zaangażowany w społeczny ruch naukowym. Od 1989 r. brał aktywny udział w tworzeniu Komisji Inżynierii Budowlanej Oddziału PAN w Katowicach, która integrowała specjalistów z inżynierii w ościennych krajach. W latach 1986-2014 pełnił funkcję sekretarza zarządu Komisji Inżynierii Budowlanej, będąc jednocześnie do dziś członkiem Komitetu Redakcyjnego wydawanego przez Komisję czasopisma, tj. „Roczników Inżynierii Budowlanej”. Należy podkreślić, że w powołaniu Roczników odgrywał najważniejszą rolę. Jego zasługą w działalności Komisji jest również nawiązanie kontaktów naukowych – zarówno z partnerami czeskimi i słowackimi, jak też litewskimi i ukraińskimi we Lwowie. Co ważne, kontakty te są owocne do dnia dzisiejszego.

Ponadto, jako uznany specjalista, od 2006 r. do chwili obecnej jest członkiem rad programowych czasopism i wydawnictw PZITB, a od roku 2008 – członkiem Rady Naukowej miesięcznika SITPChem „Ochrona przed Korozją”. Jest także członkiem Rady

Programowej kwartalnika „Engineering Structures and Technologies”, wydawanego przez Vilnius Gediminas University na Litwie.

Drogi Adasiu!

Wszystkiego najlepszego!

Jan Kubik